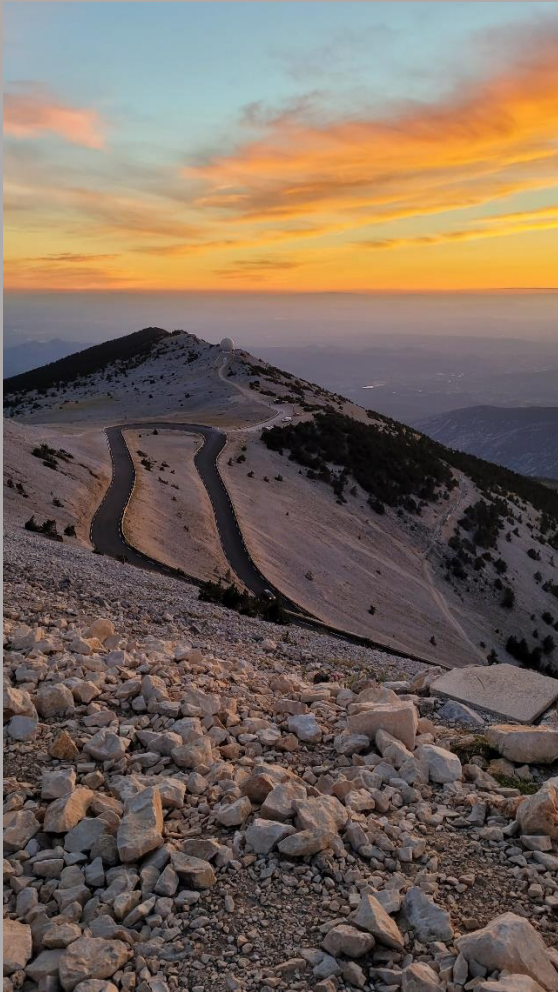

mijmering / krachtmeting

Veel van wat je meemaakt kun je niet in woorden vatten. Dat wil zeggen, je kunt vaak niet de impact meegeven die een gebeurtenis op je heeft. Je doet een poging, ziet een ander afhaken en denkt: laat maar, komt niet over. Heldendaden, heftige emoties, grote ontroering, leg ze maar eens uit.

Ik heb hoogtevrees. Hoe kan ik dat beschrijven. Mensen die het ook hebben weten ongeveer wat ik bedoel, maar ieder mens is anders, dus ook de vorm en de mate van hoogtevrees. Mijn hoogtevrees is dat ik in de grootsheid van de bergen mijn evenwicht verlies. Ik heb geen grip meer op mezelf, ik los als het ware op in de uitgestrektheid. Dat overkwam me op

de wandeling van Bédoin naar de Mont Ventoux, vijftienhonderd meter klimmen. Er valt niet tegen hoogtevrees in te redeneren. Als het aan mij zou liggen verzette ik geen stap meer en bleef ik voor eeuwig zitten waar ik zat. Maar ik vermenste me, de onredelijkheid van geen stap meer willen zetten als je niet vooruit dúrft en niet achteruit meer kúnt drong nog net tot me door. En met doodsangst, en onderschat die niet, liep ik als een blinde aan de stok van mijn geleidehond (die Frank heet), slechts kijkend naar zijn schoenen die hij zonder aarzeling neerplantte op het in mijn ogen levensgevaarlijk pad. De tocht was een krachtmeting met de natuur, maar vooral met mezelf, onszelf. Veel te lang liepen we veel te steil over veel te veel steeds groter wordende keien geplaagd door veel te veel insecten naar een veel te hoge berg die veel dichterbij leek dat hij was. Op het laatst konden we nog geen tien stappen meer zetten zonder voorovergebogen leunend op onze stokken te moeten bijkomen. Moeheid en de hoogtevrees eisen hun tol en brengen je tot beloftes dat je voortaan nooit meer of juist altijd dit of dat zult doen, als je vanavond maar weer in je eigen bed mag slapen.

Overleefd? Ja, natuurlijk. Maar toch, ik was onder de indruk van de overrompeling door de natuur en de tegenvallende weerbaarheid van ons kleine mensjes.